

L'ÚLTIM REFUGI

De

Guillem Escriche i Marc Torrecillas

marctorrecillas@hotmail.com
guillemescriche@hotmail.com

Repartiment de personatges

EVA:

ALEX:

BALTASAR:

VEU POL:

L'HOSPITAL

Sala d'espera d'un hospital. L'Eva seu en una cadira.

MEGAFONIA:

(Veü en Off) El següent. Que passi.

L'Eva surt per un lateral.

EVA:

(Extraescena) Bona tarda... Venia a recollir els resultats d'unes anàlisis.

INFERMERA:

(Extraescena) Ah, si. Eva, oi?

EVA:

(Extraescena) Sí.

Pausa.

INFERMERA:

(Extraescena) Són aquests. Aquí els té... Enhorabona.

EVA:

(Extraescena) Perdoni. Com diu?

INFERMERA:

(Extraescena) Pel seu embaràs. Li donava l'enhora bona per l'embaràs.

Pausa.

EVA:

(Extraescena) Sí... Gràcies.

L'Eva entra amb el sobre a la mà. Sona un telèfon.

ÀLEX:

(en OFF) Hola Pol, sóc l'Àlex. (Pausa) No. L'Eva ha entrat a recollir els resultats. L'estic esperant fora amb el cotxe. Quan surti marxem. (Pausa) Sí. Ho tinc tot a punt. Ho he preparat a consciència. En un lloc com aquest... Sí, no em va costar gaire de convèncer. Ja em coneixes. Encara que la meua especialitat no sigui la psiquiatria també les sé veure aquestes coses, senyor Freud. (Pausa) Ja sé que no puc córrer. Necessita temps. Allà tindrem temps... molt de temps. (Pausa) Sí. Qualsevol problema et truco. No pateixis. No li trauré l'ull de sobre. Adéu Pol. Parlem.

Un telèfon torna a sonar. Aquesta vegada és el de l'Eva.

EVA:

Sí?

ÀLEX:

Ei, encara no surts?

EVA:

Sí, sí. Ara vinc...

ÀLEX:

Ja te'ls han donat?

EVA:

El què?

ÀLEX:

Els resultats. Què vols que sigui?

EVA:

Sí.

ÀLEX:

Eva... Estàs bé?

EVA:

Àlex.

ÀLEX:

Què?... Què passa?

EVA:

Res. Que ara surto.

ÀLEX:

Tot està be?

EVA:

Sí, sí. No és res. Ara surto.

L'Eva surt.

ACTE ILA CASA

Casa de muntanya. Una gran sala d'estar/menjador i un dormitori. A la sala hi ha un gran finestral que dona a un bosc. Hi ha dues butaques, una taula i un armari. Al dormitori, un llit de matrimoni i una calaixera. A les fosques.

Se sent un fort i perllongat soroll d'origen mecànic que sembla que s'acosti. Instants de silenci. S'obre la porta de la casa. Entren tres persones. Un d'ells porta una llanterna.

BALTASAR:

Per aquí, senyoretetes. Vagin amb compte. Mirin de no entrebancar-se. Esperin aquí. No trigo gens.

La llanterna surt pel lateral contrari al dormitori.

EVA:

Aquí no hi ha llum.

ÀLEX:

Suposo que haurà de donar-la des d'algun interruptor. Si la casa està buida és normal que tallin el corrent.

EVA:

M'ha tocat el cul.

ÀLEX:

Què? Qui?

EVA:

Quan hem travessat el precipici amb el telefèric no m'ha tret l'ull de sobre. I al bosc igual. M'ha reconegut, Àlex.

ÀLEX:

T'ha reconegut?

EVA:

M'ha reconegut.

ÀLEX:

Va, Eva. No et muntis pel·lícules.

EVA:

M'ha tocat el cul. No em munto cap pel·lícula!

ÀLEX:

He estat jo.

EVA:

Què?

ÀLEX:

El que havíem dit. Tranquil i apartat.

EVA:

Això és massa. Sí passa alguna cosa no...

ÀLEX:

No passarà cap cosa. Què ha de passar? Estem aquí soles. Les dues. Estigues tranquil·la.

EVA:

I si no hi ha...? (Treu el telèfon mòbil de la butxaca.) Vull veure si hi ha cobertura.

ÀLEX:

Ara hi ha cobertura a tot arreu. Ens ho ha dit abans. (Imitant el Baltasar) Si tenen algun problema o volen marxar abans del dia convingut, només m'han de trucar i les vinc a buscar de seguida, senyoretetes. Però ningú no vol marxar de la casa de la Serra Alta abans d'hora. Hi, hi, hi.

S'encenen els llums. El BALTASAR entra a la sala d'estar. Porta un clauer amb moltes claus penjat al cinturó. Quan camina provoca un intens tintineig.

BALTASAR:

Ja està. Aquesta és la casa. (Per les maletes) Les hi entro a la habitació o les deixo aquí mateix?

ÀLEX:

On vulguis. Ets a casa teva.

BALTASAR:

Com? A casa meva. Sí, es clar. Hi, hi, hi. (Mira a l'Eva) I segur que aquesta és la primera vegada que ve? Jo sóc molt fisonomista. Recordo les cares, sap? Estic segur que la seva l'he vist abans.

EVA:

No, senyor...

BALTASAR:

Baltasar, si us plau.

EVA:

... jo a vostè no l'havia vist abans .

BALTASAR:

Ja me'n recordaré... Això és la sala d'estar. Estaran molt còmodes. Hi, hi, hi. Aquí, d'on acabo de venir, hi ha la cuina i el servei... per si volen prendre un bany relaxant o una dutxa. Hi, hi, hi. En fi,

posin-se tant còmodes com vulguin. (Torna a mirar l'Eva) Segur. Segur que me'n recordaré.

EVA:

Segur que hi ha cobertura aquí?

BALTASAR:

Com diu?

EVA:

(Irònica) Sap que és un mòbil?

BALTASAR:

Ah! I tant que sí. Això ja no és com abans. Ara, al poble, tenim de tot, sap? Cobertura, adsl, wifi, gps, el que faci falta. Però la gent que ve aquí ho fa, precisament, per oblidar-se de tot això. En aquesta casa no hi ha ni telèfon. Si tenen algun problema o volen marxar abans d'hora, només han de trucar-me amb el mòbil i les vindré a buscar amb el telefèric. Però ningú vol marxar de la casa de la Serra Alta abans d'hora. Hi, hi, hi.

ÀLEX:

(Jugant) Baltasar. Necessitaria anar al lavabo urgentment. A retocar-me el maquillatge.

BALTASAR:

Oh, i tant. Just passat la cuina a mà esquerra. No té pèrdua. Però no entri a la porta de color verd, sisplau.

L'Àlex surt. Silenci incòmode.

BALTASAR:

Així, doncs, de vacances?

EVA:

Sí.

BALTASAR:

Ja... La seva amiga...

EVA:

No és la meva amiga.

BALTASAR:

Cosina?

EVA:

No.

BALTASAR:

Companyes de feina?

EVA:

Què hi fa una casa com aquesta al mig d'un lloc tan inaccessible? Sembla més adequat per a un monestir que per a una casa.

BALTASAR:

Es veu que primer va ser un lloc de guàrdia. Un punt estratègic, sap? Aquí hi passaven bandolers, lladres... Quan la guerra, s'hi amagaven els maquis i els contrabandistes que passaven la frontera. Gent que fugia de la societat, m'entén?

EVA:

Mmmm.

BALTASAR:

No m'entén? Això és un refugi, sap? Ara, l'única manera d'arribar aquí dalt és a través del telefèric.

EVA:

Ara? Vol dir que hi havia una altra manera d'arribar?

BALTASAR:

Només son llegendes. La gent gran del poble... De vegades parlen d'uns túnels. Però jo no...

EVA:

Túnels? Vol dir que hi ha túnels, aquí?

BALTASAR:

Diuen, diuen...

EVA:

Diuen?

BALTASAR:

Als pobles es diuen moltes coses.

Entra l'Àlex.

ÀLEX:

I la porta verda, on va a parar?

BALTASAR:

Sí. Això els volia dir. Allà hi havia la bodega...

ÀLEX:

Hi ha bodega. Mmmm.

BALTASAR:

No, senyoreta. N'hi havia. Hi, hi, hi. Ara hi ha un generador de corrent elèctric.

EVA:

La llum d'aquesta casa va amb generador?

BALTASAR:

No. Normalment no. Però en aquestes muntanyes, de vegades l'electricitat... ja sap. Hi, hi, hi.

EVA:

No, no sé.

BALTASAR:

De vegades... falla.

EVA:

El que faltava. Àlex, vols dir que...

ÀLEX:

(La talla) Tranquil·la, Eva. Suposo que no serà habitual, no?

BALTASAR:

No. És clar que no. Hi, hi, hi. Però per si de cas, tenim el generador, m'entén? És molt fàcil de posar en marxa. Ara els ho ensenyo.

EVA:

Sí no és habitual, no cal que ens ensenyi res.

ÀLEX:

Eva.

BALTASAR:

Per si de cas.

ÀLEX:

Sí, anem.

L'Àlex i el BALTASAR surten.

ÀLEX:

(Extraescena, marxant) Així, doncs, si marxa la llum activem el generador i ens esperem que torni.

BALTASAR:

(Extraescena) Exacte. Hi, hi, hi.

L'Eva treu el sobre de les proves mèdiques d'una de les bosses.

Passa una estona. L'ÀLEX i el BALTASAR entren.

EVA:

Escolta, Àlex. Hem de parlar. Penso que no és bona idea que ens quedem aquí.

ÀLEX:

No et preocupis més. (Al Baltasar) I què passa amb la bodega?

BALTASAR:

Ara el terra no és prou segur. Va haver-hi un esfondrament, saben? És la part de la casa que dóna al precipici. És perillós. Per això ho tenim tancat. Molt perillós, saben?.

ÀLEX:

No tenim per què anar-hi, allà... Vaig demanar algunes coses. La dona amb qui vaig parlar... La teva mare?

BALTASAR:

Sí.

ÀLEX:

Em va dir que...

BALTASAR:

És a la nevera.

EVA:

Escolta. Aquest lloc...

ÀLEX:

Ens anirà bé, Eva. Ja ho veuràs.

EVA:

Potser sí. Però això és massa... No sé. Hòstia Àlex! Estem molt lluny! Sí passa alguna cosa...

ÀLEX:

Sóc metge. No et preocupis més. Fes-me cas. Tot anirà bé. Ja ho veuràs. Fes-me cas.

BALTASAR:

I si em permet, senyoreta, aquí estaran molt ben cuidades.

EVA:

Cuidades? Però si ens quedem soles.

BALTASAR:

Hi, hi, hi. M'havia oblidat d'explicar-los una de les particularitats de les vacances a Can Serralta. Tenim un, diguem-ne, servei especial. Hi, hi, hi.

ÀLEX:

I quin servei és aquest?

BALTASAR:

Un servei especial. Hi, hi, hi. Cortesia de la casa.

ÀLEX:

No ens ho vols dir, oi?

BALTASAR:

Hi, hi, hi. Sorpresa. No els agraden les sorpreses?

EVA:

No.

ÀLEX:

(Tapant-la) Si. Aquest servei el fan sempre? Amb tots els clients?

BALTASAR:

Només amb els més distingits. Hi, hi, hi.

ÀLEX:

Oh, què bé... Quin detall.

BALTASAR:

(Gairebé simultani, mig camuflat amb el que ha dit l'Àlex) Només a les noies. Hi, hi, hi.

EVA:

Com ha dit?

BALTASAR:

Perdó?

EVA:

Com ha dit?

ÀLEX:

Eva.

EVA:

Què ha dit? A les noies? Què?

ÀLEX:

Eva.

BALTASAR:

Escolti, jo... Només volia ser amable.

EVA:

Aquesta és la seva manera de ser amable?

BALTASAR:

Només era una broma.

EVA:

Doncs se les estalvia! No m'ha tret l'ull de sobre...

ÀLEX:

Eva, prou! Escolti, no passa res. La meva amiga està una mica nerviosa... pel viatge.

BALTASAR:

No era la meva intenció.

ÀLEX:

No es preocupi. No ha estat res. Moltes gràcies per tot. Segur que aquí estarem molt bé. L'acompanyo.

El BALTASAR surt de la casa i desapareix pel bosc.

ÀLEX:

No n'hi havia per tant.

EVA:

Tu no l'has vist.

ÀLEX:

Només volia ser amable.

EVA:

Amable? Tu no l'has vist. M'ha reconegut!

ÀLEX:

Això no et fa cap bé.

EVA:

Hem quedat que quan arribéssim obriríem el sobre.

ÀLEX:

Vinga. Que ja veuràs que tot està bé.

L'Àlex li treu el sobre de les mans.

ÀLEX:

Deixem-ho.

EVA:

Com?

ÀLEX:

Que ho deixem. No ho necessitem. Això es queda sense obrir. Tu estàs bé.

EVA:

És que...

ÀLEX:

Què?

EVA:

Hi ha una cosa...

Se sent un fort i perllongat soroll d'origen mecànic que s'allunya.

EVA:

Què és això?

ÀLEX:
El telefèric. El Baltasar ja ha arribat al telefèric.

EVA:
I les proves?

ÀLEX:
No hi pensis més. Ja està.

L'ÀLEX es guarda les proves a la seva bossa de mà.

ÀLEX:
Vinga, instal·lem-nos. Uns dies d'aïllament i quietud monàstiques ens aniran de perles.

EVA:
...

ÀLEX:
Tinc una sorpresa preparada per a tu.

EVA:
Una sorpresa?

ÀLEX:
Sí. Una sorpresa. Relaxa't, desfés la maleta. Hi ha algunes coses. Vinga. Posa't còmode. No et vull veure per la cuina.

EVA:
Vols que defaci la teva maleta també?

ÀLEX:
No... No.

EVA:
No em costa res.

ÀLEX:
Ei! Què fas? Ja les pujaré jo.

EVA:
Jo també puc fer-ho.

ÀLEX:
Puja la teva, si vols, que la meva pesa massa.

EVA:
Però què t'agafa? Que vols fer-ho tot tu?

ÀLEX:
Vull que no et preocupis per res. El què has de fer és descansar.

EVA:

No sóc una invàlida. Puc cuidar-me jo soleta.

ÀLEX:

D'acord, agafa-les les dues. Però la meva no la desfacis... Necessito que et posis guapa pel sopar de gala que he preparat.

EVA:

De veritat?

ÀLEX:

Sí, sí, segur. Treu les teves coses. Jo ja endreçaré les meves.

L'Àlex es posa uns auriculars connectats al mòbil amb els que escolta música. Va parant la taula, entrant i sortint cap a la cuina.

LA CAMBRA OCULTA

L'Eva entra a l'habitació. Li cau el necesser. Tot s'escampa per terra.

EVA:

Merda.

Aparta la calaixera per recollir i troba un passatge amagat.

EVA:

Àlex!... La llanterna és a la teva bossa?... Àlex?

Obre la maleta de l'Àlex. A més de la llanterna, troba una caixa de fusta tancada amb un candau.

EVA:

Àlex! Àlex?

L'Eva deixa la capsa sobre la calaixera i entra amb la llanterna al passatge. Arriba a una habitació petita, amb una porta, un bagul i un mirall cobert amb un llençol. També troba un petit dietari. La cambra és rera la paret de l'habitació.

EVA:

(Mira el diari) "Martina. (L'obre) "7 de febrer de 1961. Ara que no hi és em sento més sola que mai. Ja no puc confiar en ningú. Han passat tantes coses des que va marxar... El pare sospita alguna cosa. Ho noto. I a fe que faig tot el possible per dissimular però... Cada dia em costa més i... Fa dies que em vigila. No em vull ni imaginar que faria si sabés això nostre."

Al bagul hi ha un xal i un raspall dels cabells antics i una petita manta per embolicar un bebè.

Torna a l'habitació amb el dietari a la mà, tanca l'entrada al túnel i va al menjador.

EVA:

He trobat un túnel.

ÀLEX:

(Traient-se els auriculars.) Què? Què és això?

EVA:

No ho sé. L'he trobat allà...

ÀLEX:

(Tontejant, li allarga una copa) Mademoiselle, beheu.

EVA:

No, no en vull. A la teva bossa he trobat una caixa. De fusta...

ÀLEX:

Com? No vols vi? Eva...

EVA:

No em ve de gust.

ÀLEX:

Vinga, guapa. Que tot això és en honor teu. Per una copa no passa res.

EVA:

D'acord. Una copa. Què és aquella caixa?

ÀLEX:

Espero que disfruteu d'aquest meravellós sopar.

EVA:

Tot fa molt bona pinta. És de fusta. Està tancada amb...

ÀLEX:

Eva. De què parles?

EVA:

A la teva bossa. Hi ha una caixa...

ÀLEX:

Deixa't de caixes. No porto una hora a la cuina preparant aquest sopar de luxe perquè vinguis tu a parlar-me de no sé quina caixa. Seu!

EL SOPAR

Una estona després, l'Eva i l'Àlex seuen a la taula il.luminada amb espelmes.

EVA:

L'Albert és el petit?

ÀLEX:

És tant mono.

EVA:

Portava un jersei...

ÀLEX:

Li vaig regalar jo.

EVA:

... amb un conill...

ÀLEX:

Un conill blau amb un somriure d'orella a orella. Li vaig regalar...

EVA:

Fan gràcia.

ÀLEX:

Te'ls menjaries.

EVA:

Si.

ÀLEX:

L'abraçada que et va fer quan vam marxar...

EVA:

És maco...

ÀLEX:

És més maco! Li vas agradar molt.

EVA:

Si, no?

ÀLEX:

Series una bona mare...

EVA:

(Pausa) És bo el vi, què és?

ÀLEX:

Barolo. Piemonte. Reserva especial.

EVA:

No està malament.

ÀLEX:

(Jugant) Tu tampoc no estàs gens malament.

EVA:

I tu... Aquest davantal et queda que ni pintat.

ÀLEX:

Oh! Perdó. Reconec que no vesteixo adequadament per aquest sopar de gala. (Es treu el davantal i es descorda dos botons de la brusa.) Potser així estarà millor.

EVA:

No et dic que no... Et vull comentar una cosa.

ÀLEX:

Ui, què seriosa.

EVA:

És sobre les proves.

ÀLEX:

Eva... Què hem dit?

EVA:

Ja ho sé. Però...

ÀLEX:

Què em dit? Tot està bé. Segur. Oblidem-nos d'una vegada de tot.

EVA:

Que sí. Jo també vull deixar-ho.

ÀLEX:

Doncs ja està. (Fent el tonto) Si ho oblides em descordo un botó més de la camisa.

EVA:

Àlex...

ÀLEX:

Dos.

EVA:

Tres.

ÀLEX:

(Treu un vestit de cabaret per ballar a l'estil burlesque de sota la taula.) Quatre si tu et poses això.

EVA:

Ni pensar-ho.

ÀLEX:
Va, sí. Fes-ho, si us plau. Fes-ho.

EVA:
No.

ÀLEX:
Va. Com a "Els amors d'una corista"

EVA:
Per favor. Aquella obra era una merda.

ÀLEX:
Vas estar genial. Vas estar espectacular. Vas estar...

EVA:
Menys intensa i emocionalment profunda del normal, però efectiva gràcies a un prescindible barroquisme.

ÀLEX:
Què?

EVA:
Van ser els comentaris del director després de l'estrena.

ÀLEX:
Aquell tio era un merda. No en tenia ni idea.

EVA:
Un merda.

ÀLEX:
Ni idea... Es feia les celles

EVA:
Si que se les feia!

ÀLEX:
Mira que estava ridícul. Ha, ha, ha.

EVA:
Si. Ha, ha, ha.

Pausa

EVA:
M'agradaria tant que sempre fos així...

ÀLEX:
Tornarà a ser sempre així. Com abans. Has vist què fàcil?

EVA:
Sí.

- EVA:
Aquesta era la sorpresa?
- ÀLEX:
(Jugant) Ja t'he dit que tenia preparada una vetllada molt especial, reina meva.
- EVA:
Ets una pervertida. Sí em veiés ballant així el teu amic "Baltasar hi, hi, hi de casa meva no vol marxar ningú", es matava a palles.
- ÀLEX:
El meu amic, diu.
- EVA:
(Seguint la broma. Imitant a l'Àlex) Perdoni, senyor Serralta, necessitaria anar al lavabo urgentment. A retocar-me el maquillatge. El que et dic. Si aquell fastigós ens estigués veient... (Fa el gest de fer-se una palla)
- ÀLEX:
No seria la primera vegada.
- EVA:
La primera vegada de què?
- ÀLEX:
Doncs, això. Que se la pela miran-te.
- EVA:
Ai! Calla! Li deuen enviar a la seva mare.
- ÀLEX:
Això espero. No me l'imagino a ell mateix encarregant una revista de roba interior femenina de venta per catàleg.
- EVA:
M'ha reconegut!
- ÀLEX:
Almenys demostra tenir sentiments. També es fixa en les cares. Vinga. Posa't això. Treu-te la camisa.
- EVA:
No, no.
- ÀLEX:
Deies alguna cosa?
- EVA:
Au, va. No.

ÀLEX:
(Traient-li la camisa) Vinga... No necessito...

EVA:
(Amb desgana) No necessito ajuda.

ÀLEX:
Sí que la necessites. No ets l'home que vaig conèixer deu anys enrera.

EVA:
No són els anys, carinyo. És el rodatge... Aiii. No necessito una infermera. Només vull dormir.

ÀLEX:
No siguis criatura... Et fa mal aquí?

EVA:
Si. Aiii

ÀLEX:
Maleït sia. On no et fa mal?

EVA:
(S'assenyala el colze) Aquí.
L'Àlex li fa un petó al colze.

EVA:
(S'assenyala el front) Aquí.
Petó al front.

EVA:
(S'assenyala l'ull) Aquesta zona també està lliure.
Petó a l'ull.

EVA:
(S'assenyala els llavis) I aquí.
Li va a fer un petó als llavis. La llum marxa.

ÀLEX:
No m'ho puc creure. Vaig a encendre el generador.

EVA:
La mare que el va parir. El mamón ha dit que no era habitual. No fot ni dues hores que som aquí. Fastigós pervertit de merda.
L'Àlex surt amb l'espelma cap el generador.
L'Eva es torna a posar la camisa. Se sent el so del generador. S'encenen els llums.
Entra l'Àlex, li torna a treure la camisa a l'Eva i inicien una relació sexual.

EVA:
(Separant-se) Ho sento, encara no.

ÀLEX:
Eva... Estàs bé?

EVA:
No.

ÀLEX:
Eva. Perdona... és culpa meva. Potser m'he precipitat. Potser hauríem d'haver esperat més. Et veig tan bé...

EVA:
Doncs no estic bé. No estic bé, Àlex. Tots em dieu que estic bé. "Se't veu molt bé, Eva! Se't veu a la cara". I una merda! És molt fàcil dir-me que estic bé, però no ho estic. No ho estic!

ÀLEX:
Eva, t'has de calmar. Ja sé que això que t'ha passat és molt gros. Molt difícil de... Ho sé. Entenc perfectament que...

EVA:
Tu no entens una puta merda! El Pol no sap una puta merda. No teniu ni idea del que se sent...

ÀLEX:
El Pol és un bon psicòleg, Eva.

EVA:
I una merda.

ÀLEX:
Ell ens va dir que marxéssim. Que ens anirien bé unes vacances. Estem aquí per superar-ho. Hauries de calmar-te i de deixar-me que t'ajudi.

EVA:
Què hi fotem aquí, Àlex?

ÀLEX:
Només volem ajudar-te. El Pol també.

EVA:
El Pol l'únic que vol és follar amb tu.

ÀLEX:
Però què dius? És un bon amic. De tota la vida.

EVA:
Sí. Un bon amic que se t'ha volgut follar tota la vida.

ÀLEX:

Eva! Calma't! No saps ni què dius. Necessites ajuda i jo soc aquí per...

EVA:

I així és com penses ajudar-me? Saps... Tens la més mínima idea de com em sento?

ÀLEX:

Para de dir...

EVA:

Et molesta? Doncs és la veritat. T'agradi o no t'agradi. Ni ho podrem canviar ni ho podrem oblidar.

ÀLEX:

És clar que ho podrem oblidar, collons.

EVA:

I una merda. Mai! Mai no podré oblidar-ho, sents? No puc esborrar del meu cap la cara d'aquell fill de puta. Mai oblidaré la seva cara mentre...

ÀLEX:

Prou! Has de fer un esforç, Eva. Ho oblidaràs. Però has de voler.

EVA:

I et penses que no m'hi esforço? Et penses que no voldria treure'm aquell malparit del cap? Et penses que no voldria tornar enrere? No haver anat mai a aquella festa?

ÀLEX:

Això ja t'ho vaig dir jo.

Pausa.

EVA:

Tu també penses que va ser culpa meva.

ÀLEX:

No, Eva. No volia dir això. Saps que he estat al teu costat des del primer moment. Vaig viure tot el judici igual que tu. No importa el que digui la sentència. No importa que aquell malparit quedés lliure. No va ser culpa teva. No va ser culpa teva... (Pausa) Escolta, això ja ho hem parlat. Estic aquí. Pel que faci falta. Estem juntes en això i desconfiant l'una de l'altra no solucionarem res. És veritat que no ho podem canviar. Haurem de viure amb això, si. Però juntes ho aconseguirem. Fins la mort. Recordes? Juntes ho aconseguirem.

EVA:

(Dubta) Ho sento molt, Àlex. Ho sento.

ÀLEX:

No ets tu qui t'has de sentir culpable. És molt difícil, però has de tirar endavant, Eva. Com sigui. Jo estic aquí per fer-te costat i per anar on tu vulguis anar. Només et demano que em deixis venir amb tu. Em deixes?

EVA:

Sí.

ÀLEX:

Tot això acabarà bé. T'ho prometo.

FOSC

ACTE IIEL DESPERTAR

L'Eva es desperta molt exaltada. Al seu costat, l'Àlex se sobresalta.

ÀLEX:

Collons, Eva.

EVA:

Què feies?

ÀLEX:

Et trobes bé?

EVA:

Què feies a sobre meu?

ÀLEX:

Què?

EVA:

Hòstia, Àlex! Que no podia respirar. Què feies a sobre meu?

ÀLEX:

Però què dius?

EVA:

Tenia algú a sobre.

ÀLEX:

Eva, collons. Estava dormint.

EVA:

Pensava que em moria. Tenia un pes aquí al pit. Creia que eres tu... I la caixa?

ÀLEX:

Que dius?

EVA:

La caixa de fusta, la vaig deixar aquí a la calaixera...

ÀLEX:

Eva, és evident que has tingut un malson.

EVA:

No podia respirar. Ni moure'm.

ÀLEX:

Pot ser l'angoixa. Estàs nerviosa i a vegades, els nervis...

EVA:

Semblava... era molt real. Com si algú volgués ofegar-me.

ÀLEX:

Estira't una estona. Vaig a preparar l'esmorzar.

EVA:

Vull un cafè.

ÀLEX:

I uns collons.

L'Àlex entra al menjador. Obre la porta que dóna al bosc i troba la cistella amb menjar fresc.

ÀLEX:

Eva!

EVA:

Què passa?

ÀLEX:

El servei especial. Menjar fresc del dia...

EVA:

Quina hora és?

ÀLEX:

Ni idea. D'hora segur. Ha deixat de tot! Fixa't, fins i tot mel.

EVA:

Mira l'hora al mòbil.

ÀLEX:

No tinc bateria. Com que vaig posar la música ahir...

EVA:

(Agafa el seu mòbil) Són tres quarts de set. És molt d'hora.

ÀLEX:

Aquest Baltasar, o es lleva molt aviat, o no dorm... es deu haver passat tota la nit fent guàrdia aquí a fora.

EVA:

(Esverada) Què has dit?

ÀLEX:

Tota la nit aquí a fora... Vaig a preparar un esmorzar per llepar-se els dits. Tot fa una pinta deliciosa. Mel i tot.

L'Eva seu en una de les butaques. L'Àlex surt cap a la cuina.

MARTINA

*L'Àlex li porta una tassa i alguna cosa que
L'Eva es pren. L'Eva té a les mans el dietari.*

EVA:

Merda de pastilles...

ÀLEX:

Tot el que tu vulguis, però t'ajudaran. I això és del
què es tracta.

EVA:

Àlex...

ÀLEX:

Sí?

EVA:

Em sap greu el que et vaig dir ahir. Estava molt
nerviosa.

ÀLEX:

No hi pensis més. Tot està bé.

EVA:

Ja, però... M'has ajudat molt. Sempre has estat al
meu costat i potser no t'ho he agraït prou.

ÀLEX:

He estat on havia d'estar. T'estimo, Eva. Ja ho saps.
Un dia et vaig dir que volia fer aquest viatge amb tu
i... després de tot encara soc aquí, oi? Tu i jo hem
fet molts plans. I res, res em fa més il·lusió que
realitzar-los juntes. Fins a la mort.

EVA:

Fins a la mort... Però ha estat difícil. He estat
difícil. Fins i tot a mi em costava suportar-me.

ÀLEX:

Ha estat difícil per les dues. Però ja està. Teníem
molts plans abans que et... que ens passés això. Crec
que ja és hora que els recuperem.

EVA:

Què vols dir?

ÀLEX:

Volíem ser mares. Volíem adoptar un nen. Potser
podríem tornar a pensar-hi.

EVA:

Creus que precisament ara...? N'estàs segura?

ÀLEX:

Sempre he volgut... Potser no cal córrer, però els tràmits són llargs. Tot just havíem començat... Però ara es tracta que et recuperis. Que tornis a ser la de sempre. Vull que comptis amb mi. Qualsevol cosa, per petita que sigui. I no et guardis res... Sóc metge. Si et passa alguna cosa, ho sabré. Que ni se t'acudeixi amagar-me res... Què hi ha en aquest quadern?

EVA:

Encara no ho sé. No l'he començat a llegir. Sembla una espècie de diari.

ÀLEX:

Què interessant. Em vaig a fer una dutxa... Pensa en el que t'he dit.

EVA:

Molt bé... Àlex...

ÀLEX:

Sí?

EVA:

Ahir vaig trobar una caixa de fusta.

ÀLEX:

Una caixa de fusta?

EVA:

Sí. Era a la teva bossa.

ÀLEX:

A la meva bossa? És que no sé de que em parles. Una caixa de fusta?

EVA:

La vaig deixar sobre la calaixera. Però ara...

ÀLEX:

Escolta. No sé que vols dir. Després ja la buscarem. Segur que no ho has somiat?

EVA:

Que no. Ahir la vaig tenir a les mans.

ÀLEX:

D'acord, d'acord. Després t'ajudo a buscar-la. Ara em vaig a dutxar, ok? Oi que em faràs un cafè?

L'Àlex surt i l'Eva, torna a la cambra oculta. Es posa a llegir el dietari, embolicada amb el xal del bagul.

EVA:

"28 de febrer de 1961. Sé que ell és a prop perquè el pare m'ha tornat a tancar a la cambra. Almenys això vol dir que està bé. Fins quan m'hi hauré d'estar aquesta vegada? Fins que ell torni a marxar? Vol evitar que ens veiem. Per a ell, un contrabandista no és ni de bon tros l'home ideal per a una de les seves filles. Com si el pobre Àngel tingués cap altra elecció en aquests temps que corren." (Pausa) "3 de març de 1961. Avui la Maria ha portat bones notícies. L'Àngel diu que aquest cop és el darrer que creua la frontera sense nosaltres. Que molt aviat fugirem. Tant de bo tingui sort. No és fàcil orientar-se per aquí sota. (Pausa) "12 de març de 1961. Li ho he hagut de dir a la Maria. Ja no li ho podia amagar més. La meua germana és molt espavilada i estic segura que no hagués trigat gaire a saber que estic embarassada. És millor que ho hagi sabut per mi. Crec que avui definitivament me l'he guanyada. Si alguna vegada vaig dubtar d'ella, ara estic segura que hi podem confiar. No dirà res del nen fins que no sigui massa obvi. Si tot va com l'Àngel diu, el pare no ho sabrà mai. Si ho descobreix, aquesta criatura no tindrà cap oportunitat. Cap oportunitat. Ningú hauria de negar la oportunitat d'existir a un nen"

FOSC

SÍMPTOMES

L'Eva es desperta amb nàusees. L'Àlex dorm. El llum no s'encén. Agafa la llanterna de la calaixera. Surt cap al bany. Quan torna, veu una figura a la finestra.

EVA:

Àlex!!!

La llanterna il·lumina l'Àlex a la porta de l'habitació. L'Eva crida espantada.

ÀLEX:

Merda, Eva! Hòstia, quin espant! Què fots?

EVA:

A la finestra. He vist algú.

ÀLEX:

Però... què dius?

EVA:

Hi ha algú a la casa. M'està espiant.

ÀLEX:

Però què dius? No pot ser. Qui hauria d'haver-hi?... No hi ha llum?

EVA:
No. Què fas llevada?

ÀLEX:
He sentit que em cridaves.

EVA:
Jo no t'he cridat.

ÀLEX:
I per què m'he aixecat, sinó?

EVA:
Això. Dignes-m'ho tu.

ÀLEX:
Me'n vaig a dormir.

EVA:
I la llum?

ÀLEX:
Per dormir no la necessitem.

EVA:
Àlex, collons, que t'he dit que he vist algú.

ÀLEX:
Sí, el Baltasar, que ha vingut a tocar-te el cul.

Entren al dormitori. Sona un tentineig de claus.

FOSC

*És de dia. L'Eva, a l'habitació, fa la maleta.
Va vestida amb la camisa de dormir. Entra
l'Àlex.*

ÀLEX:
Què fas?

EVA:
(Recollint la roba de l'estenedor.) Crec que hauríem
de marxar d'aquesta casa.

ÀLEX:
Au, vinga. Et va semblar veure una cara a la
finestra, però això és una casa antiga...

EVA:
Crec que hauríem de marxar perquè aquí no hi estic
bé.

ÀLEX:
Com que no? El que passa és que t'has de relaxar.
Estàs molt nerviosa. No dorms bé...

EVA:
No dormo bé, perquè no hi estic bé, aquí.

ÀLEX:
Eva, si us plau. Què vam dir l'altre dia?

EVA:
No és per res, Àlex. Tinc massa present que som aquí per oblidar i això fa que no me'n pugui oblidar de cap manera. Necessito tornar a casa. Fer vida normal.

ÀLEX:
No és bona idea. L'única cosa que ens fa falta és més tranquil.litat. Escolta'm, mira'm. Has pensat en el que et vaig dir?

EVA:
En què?

ÀLEX:
En allò d'adoptar un nen. Podria ser molt bo. El volíem. El volem, oi?

EVA:
També hi podem pensar estant a casa. Tu has tret roba de l'estenedor?

ÀLEX:
No.

EVA:
Em falten uns sostens i unes calces.

ÀLEX:
Segur?

EVA:
No hi són.

ÀLEX:
Hauran caigut a baix.

EVA:
Segur.

ÀLEX:
Ja hi som?

EVA:
Truca a aquell tarat ara mateix. Que ens vingui a buscar.

ÀLEX:
Truca'l tu.

EVA:
Doncs el truco jo.

ÀLEX:
I digues-li, de passada, que et torni les calces i els sostens.

ÀLEX:
(Enfadada. Li entrega un paper) Aquí tens el número del Baltasar.

EVA:
No trobo el mòbil.

ÀLEX:
Doncs busca'l.

EVA:
Deixa'm el teu.

ÀLEX:
El meu no té bateria. Es va acabar quan vaig posar música l'altra dia. Ja t'ho vaig dir.

EVA:
Doncs posa'l a carregar.

ÀLEX:
Em vaig deixar el carregador al cotxe.

EVA:
Què?

ÀLEX:
Que em vaig deixar el carregador al cotxe.

EVA:
Hòstia puta, Àlex!

ÀLEX:
Que passa? Truca amb el teu. Ets tu la que vols marxar.

EVA:
No el trobo.

ÀLEX:
Doncs busca'l. Vaig a passejar pel bosc. Necessito que em toqui l'aire.

L'Àlex surt de la casa.

VEUS

L'Eva continua buscant. Morta de cansament, s'adorm a sobre el llit. Quan l'Eva es desperta. No veu l'Àlex. Li sembla sentir unes veus que venen de lluny.

L'Àlex entra.

ÀLEX:

Ja t'has despertat?

EVA:

Amb qui parlaves?

ÀLEX:

Què?

EVA:

Amb qui parlaves?

ÀLEX:

Estic sola. Amb qui collons vols que estigui parlant?

EVA:

T'he sentit.

ÀLEX:

Mira, Eva. Ja n'hi ha prou. Vaig a fer el sopar.

EVA:

No he trobat el telèfon.

ÀLEX:

On el vas posar?

EVA:

El tenia a l'habitació.

ÀLEX:

I, doncs, on és?

EVA:

Digues-m'ho tu.

ÀLEX:

Què dius?

EVA:

Era allà i jo no l'he agafat. Algú l'haurà d'haver agafat.

ÀLEX:

Perquè hauria jo d'agafar el teu mòbil?

EVA:
Digues-m'ho tu.

ÀLEX:
Au vinga, Eva. No penso jugar a això. Vaig a fer el sopar.

EVA:
Molt be. Adéu.

L'Àlex surt cap a la cuina.

EVA:
Fot el que vulguis. Jo em quedo aquí a esperar a que vingui l'imbècil del tarat aquell amb la cistella.

ÀLEX:
(Extraescena) Perfecte.

L'Àlex dóna una tassa i una pastilla a l'Eva i entra a l'habitació.

ÀLEX:
Bona nit

L'EVA es treu la pastilla de la boca i l'amaga. Comença a llegir el diari.

EVA:
"27 de març del 61. Odio aquesta casa. No suportó més aquestes parets velles. Aquesta olor agra i de florit. Fins i tot la meva roba fa pudor. Només aquí a sota puc respirar. L'aire que ve dels túnels és més fresc. Aquest refugi és l'últim lloc on... (Agafa un retall de diari) "Tapiados los tuneles de Casa Serralta. Después de la operación que culminó con la muerte de 5 contrabandistas que se ocultaban en las grutas localizadas bajo la casa de la Sierra Alta, en el pueblo de San Martín de Urgel, la autoridad competente ha ordenado que se inicien las obras para tapiar las bocas de los túneles que conectaban la casa con el pueblo y otras localizaciones del valle. La gruta natural había servido como punto de partida para construir los laberínticos túneles que, al parecer, se venían utilizando desde siglos atrás." (Agafa una nota del diari) "Estimada Martina. He localitzat la bifurcació que porta sota la bodega, gràcies al mapa que em va fer arribar la Maria. Certament, ningú més coneix aquesta galeria. Aquests túnels són plens de sorpreses. Ja falta poc, amor meu. Àngel"

EVA:
Hi ha una altra sortida. Un túnel que ningú coneix. Pot ser, pot ser... Veu marxar per allà, oi Martina? Per la bodega. Hem de sortir d'aquí. L'Àlex no pot... si encara no sabés res... potser més endavant... Hem

de sortir d'aquí. (Mirant-se la panxa) Aquesta és la teva oportunitat. Potser farà falta...

L'Eva agafa una pala de l'armari i surt cap a la bodega.

FOSC

LA PUJADA DEL MORT

L'Eva es desperta sobresaltada al llit. L'Àlex entra a l'habitació.

ÀLEX:

Què et passa?

EVA:

No ho sé.

ÀLEX:

Què et passa?

EVA:

No ho sé! (Pausa) No em puc moure. No puc respirar. Tinc algú aquí a sobre meu.

ÀLEX:

És el que et va passar l'altre cop?

EVA:

Sento veus. Algú em parla a l'orella. Em vol ofegar.

ÀLEX:

L'altra vegada et va passar el mateix?

EVA:

Em pensava que t'havies posat a sobre meu. No podia moure'm.

ÀLEX:

Era el mateix?

EVA:

Sí. M'estic tornant boja.

ÀLEX:

No. No diguis això. No ho diguis mai més.

EVA:

I com expliques això que em passa? Com collons ho pots explicar, això que em...

ÀLEX:

Paràlisi de la son.

EVA:

Què?

ÀLEX:

Es diu paràlisi de la son. És un trastorn de la son. Normalment el cervell genera una substància que evita que escenifiquem els somnis quan dormim. Per evitar riscos. Quant aquesta substància no es genera de forma suficient, dóna lloc al somnambulisme. El cas oposat del què et passa a tu.

EVA:

No entenc.

ÀLEX:

Sí. Si aquesta substància és generada en excés, el cervell no percep que et despertes i, encara que tu estàs conscient, els músculs encara no han rebut l'ordre de començar a moure's. Per això estàs desperta i no et pots moure.

EVA:

Però m'ofego. No puc respirar.

ÀLEX:

És justament per això. Els músculs no responen. Inclosos els del pit. No es mouen i et donen aquesta sensació d'ofec. La por, l'angoixa d'estar així, et fan la mala passada. És com un peix que es mossega la cua.

EVA:

Però jo creia que algú m'escanyava. Que tenia a algú al damunt.

ÀLEX:

És normal. En molts casos se senten veus i es veuen visions. El cervell encara està processant els somnis i costa reconèixer què és real i què somni.

EVA:

Era molt real. Era tan real.

ÀLEX:

La sensació d'ofec i la por és tan gran que et sembla realment que tens algú a sobre, ofegan-te. Antigament aquest trastorn s'associava a fenòmens paranormals o a històries de fantasmes. Fins que es va saber que era un fenomen normal i força habitual.

EVA:

Normal?

ÀLEX:

Molt angoixant, però normal. Encara ara, a països com Mèxic, aquest trastorn es coneix amb el nom de La Subida del Muerto. Per la creença que et puja un mort, un fantasma, o el que sigui, al pit.

EVA:
Com saps tot això?

ÀLEX:
Sóc metge. La meva feina consisteix en saber aquest tipus de coses.

EVA:
Però no ets psiquiatra.

ÀLEX:
(Agafant un llibre gruixut de la seva maleta.) Aquí hi és tot.

EVA:
Això que em passa també surt?

ÀLEX:
Tot.

EVA:
(Pausa) Gràcies.

ÀLEX:
Res. Per això sóc aquí.

EVA:
Necessito que m'ajudis.

ÀLEX:
Això faig.

EVA:
Què puc fer... amb tot això?

ÀLEX:
Primer de tot, calmar-te. L'angoixa, els nervis, no t'ajudaran gens. T'has de relaxar.

EVA:
I si em torno a despertar així?

ÀLEX:
Respira profundament.

EVA:
Sí no puc.

ÀLEX:
Sí que pots. Ara ja saps què et passa. Calma't i respira profundament. Així arribarà més oxigen al cervell. Primer pas perquè les coses vagin millor.

EVA:
Què més?

ÀLEX:

Intenta moure els dits dels peus i de les mans. Poc a poc recuperaràs la mobilitat. I ja està. Fàcil, oi?

EVA:

Sí, molt.

ÀLEX:

Però és primordial que et tranquilitzis. Que confiïs en mi... Tens les mans brutes de fang.

EVA:

Vaig sortir a passejar pel bosc, i...

ÀLEX:

I? Et vaig trobar adormida al sofà.

EVA:

Volia esperar el Baltasar... em vaig cansar... Hi ha el cistell? (Corre a mirar per la finestra) Hi és?

ÀLEX:

Sí. Ja l'he entrat a la cuina.

EVA:

Si m'hagués mantingut desperta... No és normal. Vaig beure molt de cafè.

ÀLEX:

Precisament això és el que no has de fer si no vols seguir tenint aquesta angoixa. Res de cafè.

EVA:

És que vull marxar d'aquí.

ÀLEX:

Deixem-ho estar. D'acord. Sí vols marxar, marxem. Aquesta nit em quedaré amb tu. Quan arribi el Baltasar, li demanarem de marxar amb ell.

EVA:

De veritat?

ÀLEX:

Sí, no et preocupis. Ara, fes-te una dutxa, estira't, passeja per fora. El que vulguis però que et relaxi. Jo vaig a passejar.

L'Àlex surt cap al bosc.

L'Eva agafa el dietari i entra a la cambra oculta. Es posa el xal sobre les espalles i agafa la manta petita.

EVA:

(Treu una nota del dietari) "Estimada Martina. Tot és a punt. Espera'm a la porta verda. A mitjanit hauré

acabat de foradar fins la bodega. Ja està, amor meu. Avui començarà tot. Àngel" (Llegeix el diari) "7 d'abril del 61. Tot ha acabat. El pare ho ha aconseguit. Només em queda el nostre fill. No se si tindrè forces..." (Tanca el dietari i agafa la manta del bebè) Aquesta casa no és lloc per nosaltres, Martina. No et deixis enganyar per l'Àlex. Ella no vol marxar d'aquí. No vol marxar. Ens enganya. La meva mare em va deixar quan jo era petita. Em va deixar sola amb el meu pare. Com pot una mare fer mal a la seva filla? Jo no et deixaré Martina. No permetré que ningú et faci mal. Ningú. Jo seré sempre al teu costat. T'ho prometo. Avui marxarem d'aquí. Aquesta nit no m'adormiré. No em penso beure res del que em porti l'Àlex. Avui no aconseguirà que m'adormi. No et preocupis, Martina. No et deixaré mai.

CAVANT

L'ÀLEX entra des del bosc. Se senten cops de la zona tancada de la casa. S'aturen els sorolls i entra l'EVA. Va bruta de terra. Porta el xal sobre les espatlles.

ÀLEX:

Què fas?

EVA:

Res.

ÀLEX:

Què fas, així? Què és...?

EVA:

Un xal.

ÀLEX:

Ja ho veig. D'on...?

EVA:

L'he trobat. Per aquí.

ÀLEX:

És perillós anar cap allà.

EVA:

No sé que fer fins la nit.

L'Àlex entra a l'habitació.

L'Eva surt cap a la zona perillosa, torna amb una pala i la guarda a l'armari del menjador.

L'Àlex porta una infusió a L'Eva que seu, embolicada en el xal. Li dóna també la pastilla.

ÀLEX:

Pren-te la pastilla. Les herbes t'aniran bé.

EVA:

Gràcies. (Es posa la pastilla a la boca. A la mínima ocasió se la treu i l'amaga sota el sofà) Escolta, Àlex. Gràcies per ajudar-me. Estic contenta que tu també vulguis marxar. A casa segur que estarem bé.

ÀLEX:

Sí. Jo creia que aquí estaries be. Vaig pensar que seria bo per nosaltres.

EVA:

No et preocupis. Tant se val.

ÀLEX:

Vaig a buscar una manta.

EVA:

No cal.

ÀLEX:

Com?

EVA:

Que no cal. Amb una que no dormi ja n'hi haurà prou.

ÀLEX:

És per fer-te companyia.

EVA:

Millor que dormis tu. Demà una de les dues haurà de conduir. Millor que tu dormis.

ÀLEX:

I si vens al llit i posem el despertador? Posem-lo ben d'hora. A les tres. No crec que vingui abans de les tres.

EVA:

No vull arriscar-me. A part, em va anar molt be que m'expliquessis el meu problema. Però no tinc cap ganes de dormir. No vull despertar-me d'aquella manera.

ÀLEX:

Però hauràs de tornar a dormir algún dia, no?

EVA:

Sí. Però a casa. De veritat, Àlex. Vés a dormir. Ja em quedo jo.

ÀLEX:

No t'adormiràs?

EVA:
Llegiré el quadern que vaig trobar.

ÀLEX:
Ja l'has començat?

EVA:
Sí.

ÀLEX:
Està bé?

EVA:
Sí.

ÀLEX:
Bé, doncs, bona nit.

EVA:
Bona nit.

L'Àlex se'n va a dormir. L'Eva s'aixeca, treu la pala del armari i surt cap a la bodega. Se senten cops extraescena. Silenci llarg.

L'EVA entra per la porta tancada de la cambra oculta.

EVA:
Merda! Collons! Torno a ser aquí!? Com? Això és un cul de sac! L'esfondrament ho devia tapar tot. Merda, merda.

S'encèn el llum de l'habitació. L'Eva mira a través d'una escletxa de la paret. L'Àlex treu la caixa de fusta i les proves mèdiques de la calaixera. Obre el sobre i llegeix. El seu rostre no mostra cap reacció.

EVA:
Ella ho sabia. Sabia que estic embarassada. Ho sap des del principi. Com no havia de saber-ho? Però, que vol? Què està fent? (Es posa les mans sobre la panxa) No et preocupis filla. No deixaré que ella et faci cap mal. I la caixa. Em deia que no sabia de què li parlava. Mal parida. Què deu amagar a la caixa? Quin horror deu amagar en aquesta caixa? No pateixis, Martina. No deixaré que et faci mal. Quan vingui el Baltasar l'obligaré que ens porti al poble com sigui. Tot s'acabarà. No deixaré que et faci mal.

L'Eva veu com l'Àlex torna a guardar la caixa i el sobre de les proves al calaix. S'estira al llit i tanca la llum. L'Eva surt de la cambra oculta i entra a l'habitació sigilosament sense sabates. Intenta obrir el calaix. Se sent un tintineig de claus i un soroll que ve de l'exterior.

EVA:

Baltasar!

L'Eva surt corrents de l'habitació. L'Àlex es desperta i surt darrera d'ella. L'Eva obre la porta i veu el cistell. Surt corrent pel bosc amb els peus descalços. L'Àlex es queda a la porta.

ÀLEX:

Eva! On vas? Torna!

FOSC

LA TRUCADA

S'ha fet de dia. l'Àlex obre la calaixera. A part de les proves i la caixa hi ha el telèfon mòbil. Fa una trucada.

ÀLEX:

Vinga, contesta... Contesta, collons, Pol. Contesta!

L'Eva arriba a la casa. Entra coixejant, amb els peus destrossats i plens de sang.

ÀLEX:

(Amagant el mòbil) Eva! Per favor! On has anat? Què has fet? (L'abraça) Déu meu. Mira com tens els peus. Però, què has fet? Què t'ha passat? Seu. Seu aquí. Vaig a buscar alguna cosa per curar-te això.

ÀLEX:

(Agafant un botiquí) Dóna'm els peus. Posa'ls aquí. Però què has fet, Eva?

EVA:

Ell duia sabates. Demà jo també portaré sabates.

ÀLEX:

Què dius?

EVA:

No hi era. No l'he trobat. He arribat fins el funicular. I no l'he trobat. Ja havia marxat. La cabina era l'altra banda. Demà portaré sabates.

ÀLEX:

No et serviran de res si tens els peus destrossats. No hi pensis més. Ja trobarem la manera. Ara el més important es que curem aquestes ferides. Que no se t'infectin.

EVA:

(Protegint-se) Gràcies.

ÀLEX:

Per què?

EVA:

Per curar-me les ferides. Per cuidar-me.

ÀLEX:

Eva, estàs bé?

EVA:

Sí, és clar.

ÀLEX:

És que has marxat d'aquella manera. Jo... pensava que hauries fet... que t'hauria passat alguna cosa.

EVA:

Tu sempre patint per mi.

ÀLEX:

Segur que estàs bé?

EVA:

Sí, es clar. Només...

ÀLEX:

Què?

EVA:

Res. Que tinc una mica de gana. No he esmorzat res.

ÀLEX:

Vols que et prepari alguna cosa?

EVA:

Ho faries?

ÀLEX:

És clar. Què vols que et faci? Vols unes torrades amb mel i un suc...?

EVA:

Vull un bistec.

ÀLEX:

Un bistec.

EVA:

Aquell bistec que prepares amb la salsa italiana.

ÀLEX:

Ara vols que et faci un bistec?

EVA:

Tinc molta gana.

ÀLEX:
Bistec. Ara vols que em posi a cuinar? De debò?

EVA:
Què passa?

ÀLEX:
No sé. Res.

EVA:
Em ve molt de gust.

ÀLEX:
Segur que estàs bé?

EVA:
Amb el bistec estaré millor.

ÀLEX:
D'acord. T'acabo de curar això i m'hi poso.

EVA:
Gràcies. Ets tan bona amb mi. No sé què faria sense tu.

ÀLEX:
T'ho deixaré destapat. Serà millor que tinguis els peus aixecats una estona. Posa'ls aquí. (Ajuda a l'Eva a posar-se còmode) Vols que et faci la carn, doncs?

EVA:
Per favor.

L'Àlex surt cap a la cuina.

L'Eva s'aixeca i coixeja, cap a l'habitació. Deixa un rastre de sang. Intenta obrir el calaix de la calaixera i no pot.

L'Àlex entra al menjador i no la troba. Va cap a l'habitació. L'Eva te el temps just de posar-se al llit. L'Àlex veu el rastre de sang.

ÀLEX:
Què fas?

EVA:
Què dius?

ÀLEX:
Per què no m'has cridat?

EVA:
No volia entretenir-te.

ÀLEX:
Hauria estat un moment.

EVA:
Podia fer-ho sola. No estic paralítica.

ÀLEX:
Se't poden infectar les ferides.

EVA:
Per això. Millor em quedo aquí al llit.

L'Àlex va mirant la calaixera i no vol abandonar l'habitació.

EVA:
Que no vas a la cuina?

ÀLEX:
Com?

EVA:
El menjar no es farà sol.

ÀLEX:
S'està fent la salsa.

EVA:
Se t'enganxarà.

ÀLEX:
El foc està baix.

EVA:
Què passa? No em vols deixar sola?

ÀLEX:
Sí.

EVA:
Doncs...

ÀLEX:
Vaig a la cuina.

EVA:
Mmmmm... Quina gana!

L'Àlex surt cap a la cuina.

L'Eva obre el calaix. Està buit. L'Àlex, que ha sentit el soroll, surt de la cuina. L'Eva entra a la cambra oculta. L'Àlex, entra a l'habitació. No veu a L'Eva. L'Àlex treu el telèfon mòbil i truca.

ÀLEX:

Per fi et trobo. T'he trucat abans. Podries haver... La cosa està molt malament. S'ha descontrolat... Què? Sí, sí. S'ha pres les pastilles... Crec que ho sap tot. Ara mateix no sé on s'ha fotut... No sé si ha marxat. No pot anar enlloc... Això s'ha acabat. Doncs què vols que foti? L'única opció és acabar d'una vegada... Però ara no sé on és. No sé si ha marxat per la finestra... Crec que serà millor que vinguis... No sé si trucar al fill de la teva amiga. Raret? El fill de la teva amiga no és raret, el Baltasar està com una puta cabra. Crec que ens espia. Hem sembla que li ha robat uns sostens a L'Eva. Del penjador. Està desequilibrat. No puc refiar-me'n... Has de venir... Sí. I quan la trobi faig el que ja hauria d'haver fet... Afanya't... I porta artilleria pesada. Farà falta.

L'Àlex penja i se'n va cap al bosc.

L'Eva agafa la manta de bebè i l'acotxa.

EVA:

(A la manta) Ho sabia. Ella em va amagar el telèfon. Puta mentidera. Però tu no pateixis, Martina. No deixaré que et faci mal. Estic aquí per cuidar-te. Sabia que estava embarassada des del principi. Li devien dir a l'hospital. Ens ha portat aquí per fer-nos mal. Creu que pot fer-te mal. Creu que jo deixaré que et faci mal. Està molt equivocada. Jo no et deixaré. No et faré el que em va fer la meva mare. Jo estaré amb tu... fins el final. (Agafa el quadern i seu a la cadira) Esperem que corri una mica pel bosc. Que ens busqui. Que es cansi. Quan torni em donarà el telèfon... vulgui o no vulgui. (Comença a llegir un retall de premsa) "Disuelta por la Guardia Civil una banda de delincuentes. En una audaz operación... enfrentamiento... fueron abatidos por las balas de la benemérita... se ocultaban en los túneles... resultaron muertos Juan Gines, Pedro Tomas, Pablo Llorens, José Domenech y Ángel Llorens, así como un teniente de..." No ho vareu aconseguir, Martina. No vareu poder... (Pausa) I ara, a preparar-nos per quan torni aquella puta.

FOSC

ACTE IIIL'ENFRONTAMENT

L'Àlex arriba del bosc i entra a la casa.

ÀLEX:

(Al mòbil) Hola. No, no l'he trobat. El bosc és molt gran. Vés a saber on és... No sé què fer. Vine el més ràpid que puguis... Jo seguiré buscant. (Penja el telèfon i per ella mateixa) ¿On t'has ficat, Eva?

EVA:

(Entrant des de l'habitació.) Aquí.

ÀLEX:

Collons. Has estat aquí tota l'estona? T'he buscat... Què has fet? On has anat? T'he buscat per tot arreu.

EVA:

No m'he mogut d'aquí.

ÀLEX:

No pot ser. He buscat per tota la casa. No hi eres.

EVA:

Tu no ets l'única que te secrets.

ÀLEX:

Escolta. No sé que és el que estàs pensant, però m'has de deixar que t'expliqui. Tot s'està torçant i tinc por que hi hagi un malentès. Sé que hi ha algunes coses que potser no entens... Vols prendre alguna cosa? Unes herbes...?

EVA:

No.

ÀLEX:

Aviat estaràs millor.

EVA:

N'estic segura.

ÀLEX:

D'acord. Et faré les herbes. Encara fas cara de cansada.

EVA:

Dóna'm el telèfon.

ÀLEX:

Ja he trucat jo.

EVA:

Dóna'm el telèfon. No t'ho tornaré a dir.

- ÀLEX:
Escolta, Eva. Ja saps que el que més m'importa és que estiguis be. Has de confiar en mi.
- EVA:
Dóna'm el telèfon, puta.
- ÀLEX:
Eva, escolta. No és el que et penses. Ho he fet tot pel teu bé. L'única cosa que volia era ajudar-te. Tu has estat molt malament i era millor així. Hi ha una cosa que tu no saps...
- EVA:
Ets una puta mentidera.
- ÀLEX:
Eva...
- EVA:
Calla! No et vull sentir més! Dóna'm el telèfon, puta.
- ÀLEX:
Eva, si us plau. No em diguis més això.
- EVA:
Creus que la puta sóc jo, oi? La calentapolles. Creus que em van violar perquè m'ho mereixo. Perquè sóc una puta. Oi?
- ÀLEX:
Per què dius això?
- EVA:
Puta. Dóna'm el telèfon.
- ÀLEX:
Si us plau... Què fas? Deixa'm!
- EVA:
Què m'has fet?
- ÀLEX:
(Li mostra una xeringa buida) Eva, perdona. Jo no volia, però m'hi has obligat. Però no puc permetre que et facis mal. Has perdut el control.
- EVA:
(Retrocedint. Surt cap a la part perillosa de la casa.) Què m'has...? Em marejo... no puc...
- ÀLEX:
Dóna'm això. Vinga, no facis més tonteries. Dóna'm això i deixa't ajudar d'un cop.

Retrocedint, l'Eva surt d'escena.

ÀLEX:

Para. No vagis per aquí. És perillós, Eva. No!

Un fort soroll fa trontollar la casa. Soroll de fustes i runa esfondrant-se.

L'Àlex surt. Pausa. Entra arrossegant l'Eva que està bruta i ferida. Amb benes i esparadrap que treu del botiquí, la lliga a una cadira.

ÀLEX:

(LLigant-la) És pel teu be.

EVA:

De... deixa'm

ÀLEX:

Ets tossuda, eh? Però jo encara ho sóc més. He trobat quatre pastilles sota la butaca. I això explica moltes coses. Moltes coses, però no tot. Quan vas deixar de prendre-te-les?

EVA:

...

ÀLEX:

(Agafa benes del seu maletí mèdic) Ara et posaré això a la boca. T'hauré de fer molt mal. No vull que et mosseguis la llengua.

EVA:

Mmmm.

ÀLEX:

Això em farà més mal a mi que a tu. El Pol coneixia la masia. Vam venir a parlar amb la mestressa. La mare del Baltasar. Va estar d'acord en què aquí estaries molt bé. Dèia que la casa de la Serra Alta és l'últim refugi. Un lloc de calma i repòs. Res pot destorbar la pau d'aquesta casa. Merda, com...? (Entra a l'habitació i treu la caixa de fusta. La deixa al menjador.) ...com hem arribat a això?

Amb una violenta estrabada, l'Àlex col.loca a lloc el dit de L'Eva.

ÀLEX:

Jo et vaig amagar el telèfon. Havia de ser així. Tu... tu... havies de posar-te bé. Una casa apartada, totes dues juntes, tranquil·les, sense preocupacions. Crèiem que seria la manera adequada de fer-ho. Així, quan arribés el moment, si estaves recuperada, tu podries acceptar-ho... Suportar el fort cop que això significaria.

ÀLEX:

Ara, haurem de fer-ho d'una altra manera...
traumàtica. T'has trencat dos dits. Te'ls he de posar
a lloc.

*L'Àlex li col.loca el segon dit a lloc. Se sent
un tintineig de claus.*

*El BALTASAR apareix per la finestra. Està
observant tota l'escena.*

ÀLEX:

Ho sento, Eva. Que hagi anat d'aquesta manera. Quan
arribi el Pol...

*El BALTASAR colpeja fort la porta de la casa.
L'Àlex surt. Se sent un cop. El BALTASAR entra
arrossegant l'Àlex inconscient.*

BALTASAR:

(LLigant l'Àlex) Ja està senyoreta. No es preocupi.
Però primer deixi'm que la lligui.

BALTASAR:

(Deslligant l'Eva.) Sort que he arribat a temps. No
vull ni pensar què és el que li volia fer. Si li he
de dir la veritat, jo aquesta noia la vaig veure a
venir el primer dia. Ja ho vaig dir jo que aquesta
noia no estava fina, m'entén? Això gairebé ja està,
hi, hi, hi. No es preocupi. Estic aquí per
protegir-la.

EVA:

Ens volia fer mal. Gràcies a Déu que ha vingut.
Gràcies a...

BALTASAR:

Tranquila. Xsst... Ja està.

EVA:

Gràcies per salvar-nos.

BALTASAR:

Què ha passat?

EVA:

No ho sé. S'ha tornat boja... I vostè que hi fa aquí?

BALTASAR:

El seu amic ha trucat a la meva mare i li ha dit que
vostè tenia problemes. I tan aviat com la meva mare
m'ho ha dit, jo he...

EVA:

El meu... amic?

BALTASAR:

De Barcelona. El senyor Pol. Ara ve cap aquí amb medicació per la seva amiga.

EVA:

El Pol ve cap aquí...

BALTASAR:

En menys d'una hora serà aquí.

L'Eva està entenent la confusió del BALTASAR i agafa unes tisores del botiquí de l'Àlex.

BALTASAR:

Tot està controlat. No es preocupi més. La seva amiga no podrà fer-li més mal. Déu n'hi dó el que haurà hagut de passar. He vist com li trencava els dits. Ha estat... Però no pateixi. Jo la protegeixo. Deixi'm veure aquests dits.

EVA:

No... no cal.

BALTASAR:

Deixi'm veure

EVA:

No.

BALTASAR:

Serà un moment... Hi, hi, hi.

L'Eva li clava les tisores a la panxa. El BALTASAR cau mort a terra.

PREGUNTES

L'Eva fulleja el dietari. Cau un paper a terra. Estava plegat a les darreres pàgines del quadern. El llegeix.

EVA:

"Estimado señor Serralta. Quiero agradecerle su colaboración. Sin su valiosa información no hubiera sido posible detener a los delincuentes que se escondían bajo su casa. Ha hecho usted un gran favor a... Atentamente: Don Andrés Estruch, alcalde de Sant Martín de Urgel. (Tanca el dietari i el llença als peus del llit.) El seu pare. El propi pare els va vendre... fill de puta. Perquè no nasqués aquest nen... ho va fer tot... Hi ha llocs marcats. Maleïts. Nocius. Aquesta casa és un d'aquests llocs. Aviat marxarem, Martina. No permetré que ens destrueixi també a nosaltres. La meva mare em va abandonar quan jo era una nena. Va marxar amb un altre home. Em va deixar sola amb el meu pare. Jo mai no faré una cosa així. Ningú sap l'infern que vaig haver de suportar.

Una nena necessita tenir la seva mare al costat. Les nenes de la classe es reien de mi. Deien que la meva mare era una puta. (Imitant a les nenes.) "Puta, puta, puta. La teva mare és una puta". Però la vaig escarmentar. Sí. I tant que sí. (Pausa.) Llavors em van donar totes aquelles pastilles. Em feien veure metges que no paraven de dir-me què havia de fer. Però no podia permetre que li diguessin puta. Li vaig clavar el boli a l'esquena. Setze vegades van dir. La van trobar al lavabo de l'escola envoltada de sang. Ja no va dir mai més que la meva mare era una puta. Per tu també seria capaç de fer qualsevol cosa... (Es posa dreta i s'atansa a l'Àlex) El que sigui!!! Em sents, puta!!?? El que sigui!!

ÀLEX:

(Despertant-se) Eva. Què m'has fet. Deslliga'm.

EVA:

Així és com em desperto jo cada matí. És fotut, oi? Suma-li el pes al pit, les veus i les visions i podràs fer-te una idea aproximada del què em passa.

ÀLEX:

Què m'estàs fent?

EVA:

Res comparat amb el que m'has estat fent tu a mi.

ÀLEX:

Eva. Tu no ho entens.

EVA:

Ho entenc perfectament. Entenc com m'has enganyat per portar-me aquí, aïllar-me del món, per poder...

ÀLEX:

No! T'equivoques. No és com tu creus.

EVA:

Ah, no? Vinga. Des de quan saps que estic embarassada? Contesta!

ÀLEX:

Però... Tu ho saps?

EVA:

T'he preguntat una cosa. Des de quan ho saps?

ÀLEX:

Com ho has sabut? No...

EVA:

(Cridant) Des de quan ho saps!!??

ÀLEX:

Ho vaig saber a l'hospital. El mateix dia que et van fer les anàlisis. Però...

EVA:

Puta.

ÀLEX:

Sí!! Però ho he fet per protegir-te. Volia explicar-t'ho tot. Però quan estiguessis a punt per saber-ho. Quan et trobessis bé. Per això hem preparat tot això

EVA:

Sí, és clar. Ets...

ÀLEX:

És veritat, Eva. M'has de creure. Tot ho hem fet pel teu bé. No volia que això acabés així. M'hi has obligat. Ho teníem tot perfectament preparat. Hauries d'haver confiat en mi. Et vull ajudar, no et vull fer cap mal. Si ho haguessis fet... si haguessis confiat en mi... Vas trobar la caixa de fusta... massa aviat. No l'hauries d'haver trobat tan aviat. Però per què vas haver d'insistir tant? Era una puta caixa de fusta, per Déu. Amb les proves mèdiques vas estar a punt d'enviar-ho tot a rodar. Per la teva insistència. Perquè no confies en mi? Mai et faria mal! El que et va passar... que et van fer... és molt gros. Però hi havia la manera de treure'n una cosa bona. De fer que, d'una cosa tant terrible com aquesta, tu... nosaltres en traguéssim una cosa bona. Era pel teu bé. Pel nostre bé. Ho hem fet per tu. Per nosaltres!

EVA:

"Ho hem fet"... Com m'heu pres el pèl. Tu, el Pol, el tarat... Ja no m'enganyareu més.

ÀLEX:

Tot és pel teu bé. No estàs emocionalment preparada per...

EVA:

No em prendràs a la meva filla, puta!!

ÀLEX:

Què?

EVA:

Voleu matar la meva nena. Tots esteu conspirant per matar-la. Tu, el Pol, aquest tarat... el pare de la Martina... tots! Però la protegiré. Fins la mort, puta.

ÀLEX:

Però, què estàs dient? Qui és el pare de la Martina? Eva, escolta, estàs molt alterada...

EVA:

No intentis confondre'm...

ÀLEX:

Trucava al Pol, sí. Però per demanar-li consell. Ell em va explicar això que et passa de la paràl.lisi de la son. No et volem fer mal.

EVA:

I una merda!! Prou! Prou mentides!

ÀLEX:

No són mentides! Mira la caixa!

EVA:

Prou! No vull sentir-te més! Calla!

ÀLEX:

No vull fer-te mal. T'estimo Eva. T'estimo molt. Podem ser molt felices juntes. Tot ho he fet pel teu bé. Sempre he estat al teu costat. Hi ha una prova, hi ha... la caixa... mira-la

EVA:

(Tapant la boca de l'Àlex) Prou! Calla ja, puta!! Ja n'hi ha prou. Ja estem fartes d'escoltar mentides. .. Ja no ens creiem més la merda que surt de la teva boca. Tranquil.la, Martina. Ja no podrà fer-te mal. Ara agafarem el telefèric i sortirem d'aquí d'una vegada.

ÀLEX:

(Mirant el Baltasar) Mmmm.

EVA:

No et molestis, puta. Ja ens hem ocupat d'ell. No podrà ajudar-te. I resa perquè no arribi el Pol i em trobi aquí, perquè et juro que el mato. I ara, Martina, marxem. La mare ha hagut de fer coses desagradables, però quan siguis gran ho entendràs.

L'Eva marxa amb la maleta. L'Àlex es queda sola fent esforços per deslligar-se. Intenta arribar a les tissores que el Baltasar té a la panxa. Torna l'Eva.

EVA:

Malparit!! No has vingut amb el telefèric. Malparit de merda. Has vingut sempre pels túnels, oi?. Hi havia més entrades. Les vas tornar a obrir! Mai hem sentit el soroll del telefèric. Cap dia. Mai. Mai. Tret del primer dia. Quan varem arribar. Has estat venint pels túnels, cuc fastigós.

L'Àlex es mou desesperada. L'Eva desclava les tissors de la panxa del BALTASAR i se li acosta a poc a poc. De cop, s'atura.

EVA:

Què dius?... No, no t'ho creguis. No és bona. Et vol fer mal, ...ens vol fer mal. Sí, sí...

ÀLEX:

Mmmm.

EVA:

Calla! (Sembla que tingui una lluita interna) Martina... El que calgui. Ho he de fer. He de matar-la. Com al Baltasar... No, no. Sembla bona, però no... Ens ha enganyat. No te a creguis!

ÀLEX:

Mmmm.

EVA:

Calla! T'he dit que callis! (I continua) Ho he de fer, Martina. No miris. No miris, filla.

ÀLEX:

Mmmmmm!

L'Àlex aconsegueix deslligar-se i marxa corrent.

Se'n va la llum.

L'Eva troba la llanterna i l'engega.

Comença una brutal lluita on no es pot veure res més que el que il.lumina la llanterna, però se senten els violents cops i el crits de les dues noies.

ÀLEX:

La caixa! Obre-la!

Se sent un fort cop i un cos caient a terra. La llanterna que sosté l'Eva il.lumina el cos sense vida de l'Àlex.

L'Eva agafa la caixa de fusta. Torna la llum. De l'interior de la caixa treu un osset de peluix... i una carta tancada dintre d'un sobre.

VEU OFF ÀLEX:

"Eva, amor meu. Ara ja estàs preparada. Hem fet un camí llarg i difícil, però ho hem aconseguit. Ho hem aconseguit, Eva. Estàs embarassada. Portaràs una nova vida al món. Aquest és el fill que tant desitjàvem. Ens ha arribat d'una manera estranya, però ara ens toca passar pàgina i començar una nova vida, juntes. Tu, jo i el nostre fill. De vegades de situacions

dolentes en surten coses bones; no és aquest un bon exemple? Sé que potser et costa d'entendre al principi, però has de donar-nos una oportunitat. Espero que entenguis que t'hagi amagat aquest secret. Ho he fet per tu. Només per tu i pel nostre fill. Ara ja estàs preparada. Sabia que aquest refugi ens ajudaria a superar-ho. Hi ha llocs especials i únics al món, oi? T'estimo. T'estimo molt, amor meu. Ho saps. T'estimaré sempre. Sempre. Fins a la mort."

Uns regalims de sang li cauen comes avall.

FI